

Як живеш, глибинко?

Одринки - духовне село, де жителі всім задоволені

На початку двохтисяч про невелике село Одринки написали чимало всеукраїнських газет. Це завдяки історії многожонця Олексія Телетьона. А білоруський режисер Віктор Аслюк навіть зняв документальний фільм «Султан з Одринки». Через десяток років «Сарненські новини» повернулися в Одринки, щоб довести, що село варте уваги й наповнене життям сьогодні.

Одринки входили в Коростьку сільську раду, а нині стали частиною Сарненської ОТГ. Тут проживають майже 700 жителів. Помешкання місцевих переважно скромні, хоча є також новобудови та запас земель, завдяки яким село може розширюватися і розвиватися. Тож в Одринках вистачає як поважних жителів, так і молоді. Щоправда, через проблему з постійним працевлаштуванням молоді люди частенько їдуть на заробітки. Більшість повертаються, щоб збудувати житло та жити саме тут, у селі. Помітно, що одринківці свою батьківщину люблять, не пропускають нагоди похвалити природу істинного Польського краю, багату тамтешніх лісів, красу річки Горинь. Сезонно збирають гриби, ягоди, рибаллять. Одринки розташовані за 28 км від райцентру та за 10 км від селища Степань. Дістатися сюди можна рейсовим автобусом, який ходить двічі в день, або власним транспортом. Майже весь час доведеться їхати кам'яною чи ґрунтовою дорогою понад лісом. А якщо пощастить, як нам, дорогою якої зустрінете диких кіз чи інших тварин. Іх тут вистачає.

В Одринках працюють дев'ятирічна школа, Будинок культури з бібліотекою, два магазини та кафе-бар, фельдшерсько-акушерський пункт, три церкви. Будують Дім молитви. А ще жителі тут не вміють скаржитися, а показують те, чим пишуться. Уявляєте?

Чому Одринки?

Назва села Одринки походить від слов'янського «одрина», Одринами жителі сусіднього села Корост називали хліб, що розсипався на навколишній території для тримання великої рогатої худоби. Згодом загальна назва хлівів змінилася на сучасну назву села Одринки.

Місцеві жителі тримають корів і зараз. Як розповів Валентин Чиж, у селі залишилося три тавуни по 50-70 корів: «Це є трохи, але стас все менше. Землю позабарили в людей. Молодь подалу зводить худобу, але старші ще тримають. А природа в нас он яка - випасати є де».

Люди мають городи й поля. «Глягнути, то в нас усюди пісок. Що ж, воно нічого не родить. Але немає такої землі, щоб людина не впорала. Удобрюємо та й щось вирощуємо», - пояснює чоловік.

Одне село - декілька храмів

В Одринках є дві церкви, дві каплички та будують Дім молитви. Місцеві жителі наполягали, що ми повинні спробувати воду з джерела біля каплички св. Іоанна Хрестителя. А завгосп місцевої школи Валентин Чиж навіть особисто провів нас туди.

Капличка розташована на високому полі. За історичними джерелами, ті близько 300 років.

Вода з джерела була теплою і цілющою. Валентин Опанасович переконався, що вона не втратила своїх властивостей і до сьогодні. Перехрестившись, він стає на коліна та зачерпує повну чашку кришталеву чистої води. Каже, що смачнішої годі й шукати: «Усе село та навіть сусідні набирають воду з цього джерела». З годістю чоловік розповідає, що декілька років тому капличку повністю оновили як у середині, так і ззовні. Обгородили парканом і навіть посадили куц калини.

Валентин ЧИЖ частує джерельною водою.

Ми дружне село, в нас люди між собою ладнують. Як треба щось організувати, то все гуртом. Раніше капличка була, як велика кругла бочка з дерева на чотирьох дубових кілках. А тепер подивіться яка краса! І це все люди самі зробили, - розповідає Валентин Чиж.

Церква св. Андрія Первозваного в Одринках збудували приблизно в 1988 році. Богослужіння в ній проводили священнослужителі із сусідніх сіл, оскільки не було місцевого священника.

З 2003 року в селі функціонує храм, названий на честь Казанської ікони Божої Матері. 10 серпня 1999 року відбулися освячення місця й перша закладка каменю під церкву. Зводили святиню доволі інтенсивно за допомогою жителів села та приїжджих майстрів. Уже навесні 2003 року відбулося перше богослужіння.

У хаті парафіянки відновилася ікона

Історію Ольги Орешко з Одринки знає навіть Вікіпедія. А от жінка через стан здоров'я вже сумно паютає деталі. На початку 90-х років минулого століття у неї в будинку відновилася ікона.

От який то був рік, точно не скажу. У моєї кімнати висіли ікони Божої Матері та Спасителя з вінчань. Одного дня рано встала, щоб йти на ферму телят пасти. Та замість мене пішов чоловік. А я стала хліб пекти. Затопила піч, порая і чую, як щось затріщало в хаті. Я злякалась, подумала, що вже хата горить. Вийшла, подивилась, але все було спокійно. Аж тут знову затріщало крєпко. Заглянула в жовну кімнату, все перевірила. Зайшла в спальню, включила світло. А як підняла очі на ікону, то збагнула, що вона такою раніше не була. Стала геть ясна. Спаситель так і залишився хмурний, а Божя Мати стала ясна. Я аж почала плакати. І сама собі не вірила. Вийду надвір, походжу і піду знову загляну, чи це мені не привиділось. Кожного, хто приходив до мене, питала, чи ікона змінилася. Всі стверджували - відновилася, пригадує Ольга Орешко.

Жінка раніше співала в церковному хорі. Зараз, каже, голос зовсім пропав.

Нас було п'ять жінок із Одринки. У нашому селі раніше церкви не було, але ми ходили в сусідні села Корост чи Кричильськ - жодної служби не пропустили. Я розповіла батюшці. Тоді в Кричильськ служив отець Григорій. Така людина, що мало таких де зустрінеш. Дуже хороша. До мене приїхали священники, щоб провести молебень. А після того стали люди ходити до мене. Той несе стрічку, а той кусточку до ікони, то я вирішила віддати її у храм, - продовжує розповідь пані Ольга. А перед тим одній жінці приснилося, що з Коросту ікона Божої Матері йде в Одринки. Каже, летить у повітрі. Хотіла її зловити, але не дістала. А через пару неділей у мене відновилася ця ікона.

Ольга Орешко пригадує, як почали зводити храм у селі. На той час службу проводили раз у Коросту, а раз в Одринках на могилках, де поставили люди капличку. «Якось каже батюшка, що треба в Одринки велику Євангелію купити. А ми, хористи, запропонували: якщо таку дорогу Євангелію купити, то треба починати церкву будувати. Так від того слова все почалося. Дав Бог, що люди кинулись і так по Божій благодаті побудували церкву. Та ще й нам такий батюшка понав крєпко добрий - отець Володимир», - розповідає парафіянка.

Навчання в Одринківській школі не завадив карантин

У навчальному процесі Одринківської ЗОШ І-ІІ ступенів уже відчувався передсвятковий настрій. Хоча, як попередила директорка Руслана Климець, традиційних новорічних ранків у навчальному закладі не буде - карантин. Іх проведуть у закритому режимі, без батьків і запрошених.

У навчальному закладі 111 учнів. Є дошкільнята-п'ятирічки. Навчаються школярі 1-9 класів, - розповідає Руслана Валеріївна. Очолоє його вже рік.

Іван ЛЕВЧУН дружить зі спортом.

Двоповерхове просторе приміщення школи з ремонтом ретельно приховує той факт, що у 1986-му воно з невідомих причин згоріло. А через два роки, завдяки тодішнім колгоспам, звели гарний новий заклад. Допомогали будувати батьки учнів, не жаліли ні часу, ні сил, щоб 1 вересня діти почули перший дзвінок. Нині класних кімнат тут вистачає, навчання проходить в одну зміну. Є сучасні обладнані кабінети, спортзал. Учні - всі місцеві. У школі викладають 24 педагоги. А з 1 вересня почав діяти хореографічний гурток, якого дуже хотіли діти.

Ми не переходили на змішану форму навчання, тому що в нас невелика кількість дітей. Ми і так справляємося. Стараємось уникати скупчень. Діти постійно перебувають у класних кімнатах, навіть на перервах не контактують одне з одним.

Руслана Валеріївна розповіла, що в Одринках є чимало багатодітних сімей. Є навіть родини, діти яких навчаються в кожному класі одночасно.

В Одринках досі люблять ткати

Ткати Юлію Бахно навчила бабуся Леся в дитинстві. «Вона ткала ще як я була маленькою, ходила в школу. Я все бігала до неї, дивилася і вчилася. Коли бабуся померла, верстат лишився нам у спадок. Він старенький, йому десь до ста років, але працює».

Юлія БАХНО за роботою.

робочий. Ми досі тчемо на ньому дорожки на підлогу як покривала на диван», - розповідає дівчина.

Юлія запевняє, що ткацтво - справа нехитра. Дивлячись, як майстриня справляється з величезним верстатом із масою деталей, можна в це повірити. Каже, що навчилася ткати доволі швидко.

Ми всі потроху тчемо: мама, сестра і я. А ще вишиваємо та в'яжемо, - каже Юлія. Мені подобається. Музику собі включаємо

та й тчемо вечорами. По черзі - хто хоче, той і сідає за верстат.

Ниток для цього ремесла нині вистачає. Або купують, або рують старенький одяг. «Тепер одягу вистачає, то й виходить гарно», - підсумовує дівчина.

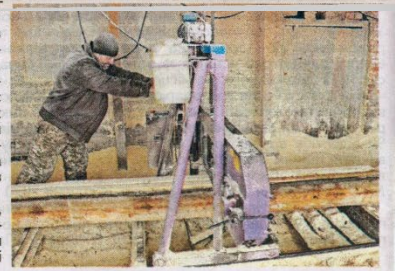
Володимир Банацький забезпечує роботою місцевих жителів

Ще з 1992 року в Одринках функціонує мале приватне підприємство «Омега». На його об'єктах працюють місцеві жителі. Підприємство займається лісопереробкою, утримує пилораму, обрізний верстат, займається подобрінням кормів для худоби, а також водопостачанням сіл Корост, Одринки.

Я заснував його майже 28 років тому, - розповідає Володимир Банацький. Звичайно, за цей час профіль діяльності змінювався. Спочатку займався виготовленням шлакоблоків, тоді бетоноблоків. Мінялися структура, засоби виробництва, але підприємство продовжувало працювати. Зараз основний напрямок діяльності - лісопереробка.

Володимир Банацький як меценат щороку допомагає Одринкам, зокрема місцевій школі. Підприємцю не приховує, що в цьому році працювати стало важче. А люди роз'їжджаються за кордон по заробітках.

Вивчитв інформацію, що держава вкладає в розвиток людини приблизно 700-800 тисяч гривень, починаючи з пологового відділення, а далі садочок, школа, університет. Згодом людина, яка працює на території України, за своє життя приносить державі прибуток 2,5 мільйона у вигляді податків. Тобто держава виграє на кожній особі. Але

якщо держава свою функцію виконала, а співвітчизник виїжджає за кордон?.. Тоді, виходить, держава влипла в людину кошти, а інша держава користується її здобутками, використовує працю, податки. Україна на цьому втрачає, - розмірковує пан Володимир.

На підприємстві трудяться робітники різного віку. Із задоволенням працюють, аби було що робити. Проте із замовленнями зараз важко. Будівництва призупинили, якщо ФОПів держава під час карантину підтримує, то для юридичних осіб нічого не змінилось. Розраховують лише на себе.

Історію Одринки зберігають у музеї

На базі школи в Одринках діє музей. Він - єдиний у селі. Його створив учитель історії Дмитро Пілат. Скромний педагог не одразу погодився розповісти про свої заслуги, але знає про кожен експонат стільки, що зрештою вишила повноцінна екскурсія.

Він усе це збирав, випрошував у людей, адже не всі хотіли віддавати. Тому завдяки йому маємо такий куточок, де зібрані артефакти Одринки. Це щікavo не лише дітям, а й дорослим, - пояснює директорка школи Руслана Климець.

З найстаріших предметів тут є постолі, які використовували селяни як взуття, та джми - матеріал, з якого їх плели. А також зберігають старовинні предмети побуту, одяг, знаряддя праці, гроші, предмети часів Другої світової війни, радянського періоду.

Тетяна КОЛЯДИЧ.
Фото Василя СОСЮКА.